

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 922-ҳадис

* كَانِ إِذَا صَلَّى بِالنَّاسِ الْعِدَاةَ أَقْبَلَ عَلَيْهِمْ بِوَجْهِهِ، فَقَالَ: هَلْ فِيكُمْ مَرِيضٌ أَعُوذُ؟ فَإِنْ قَالُوا لَا: قَالَ: هَلْ فِيكُمْ جَنَازَةٌ أَتْبَعُهَا؟ فَإِنْ قَالُوا لَا: قَالَ: مَنْ رَأَى مِنْكُمْ رُؤْيَا يَقْصُهَا عَلَيْنَا.

(رواه ابن عساکر)

Расулulloҳ (соллаллоҳу алайҳи ва саллам) одатлари шундай эдики, тонг намозини инсонларга ўқиб берсалар, юзларини саҳобаларга қаратиб: «Орангизда бемори борлар топиладими? Агар бўлса, зиёрат қиламан», деганларида, улар: «Йўқ» дейишса, у зот (алайҳиссалом): «Ораларингизда жанозаси бор киши топиладими? Агар бўлса иштирок этаман», деганларида, саҳобалар: «Йўқ» дейишса, Расулulloҳ (соллаллоҳу алайҳи ва саллам): «Сизлардан бирортангиз туш кўрган бўлса, бизга айтиб берсин», дер эдилар.

Ибн Асокир ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI